

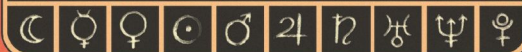
MEDZINÁRODNÝ BESTSELLER

満月珈琲店の
星詠み

KAVIAREŇ PRI MESAČNOM SVITE

MAI MOČIZUKI

**KAVIAREŇ
PRI
MESAČNOM
SVITE**

KAVIAREŇ PRI MESAČNOM SVITE

MAI MOČIZUKI

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

Mangetsu Kohiten no Hoshiyomi

by MOCHIZUKI Mai (text), SAKURADA Chihiro (illustration)

Copyright © 2020 MOCHIZUKI Mai, SAKURADA Chihiro

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., in 2020.

Slovak translation rights reserved by Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., under the license granted by MOCHIZUKI Mai and SAKURADA Chihiro, arranged with Bungeishunju Ltd., through Emily Books Agency LTD., Taiwan, and Corto Literary d.o.o., Croatia.

Cover design and illustration: Mel Four

Author photo courtesy of the author

Translation © Lenka Fifková Školníková

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2025

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia, BN: 148956/01

ISBN: 978-80-8164-401-6

„Kaviareň Pri mesačnom svite nemá pevnú adresu. Môže sa zjaviť uprostred obyčajného nákupného strediska, pri stanici na konci železničnej trate alebo na pokojnom riečnom nábreží.

V kaviarni Pri mesačnom svite neprijímame objednávky. Miesto toho podávame dezerty, jedlá a nápoje, vybrané špeciálne pre vás. A ktovie, možno je to celé iba sen.“

Veľký korytnačinový kocúr, ktorý sa predtým mnou zjavil, po týchto slovách prižmúril oči a usmial sa.

Obsah

Predslov	9
1. kapitola: Trifle v štýle Vodnára	13
2. kapitola: Lunárny čokoládový lávový koláč	85
3. kapitola: Retrográdne stretnutie	143
Epilóg	209
Podakovanie	231

Predslov

Bol začiatok apríla a okná bytu som mala doširoka otvorené. Svieži jarný vánok mi cez ne privieval klavírne tóny nádhernej melódie Elgarovej skladby *Salut d'amour* (Pozdrav lásky).

Vtom sa na zábradlí môjho balkóna zjavil kocúr, akoby ho privolala hudba. Napadlo mi, že možno patrí niekomu zo susedov. Domáce zvieratá totiž boli v mojom bytovom dome povolené. Bol to obyčajný kocúr s korytnačinovým sfarbením, v srsti mu hrala pekná zmes odtieňov hnedej a čiernej. Napriek zjavnému riziku si vykračoval po zábradlí s pôvabnou istotou. Pristihla som sa, že ho ohúrene obdivujem. Možno to bolo tou jasnou modrou oblohou alebo neďalekými ružovými rozkvitnutými čerešňami, ale celý výjav na mňa pôsobil ako maliarske dielo.

Práve som si varila obed, teda aspoň som sa tak tvárila. Vlastne som len krájala jarnú cibuľku, ktorou som sa chystala posypať instantný rámen. Síce som

mala v pláne pridať aj nasekanú mrkvu, fazuľové klíčky a špenát osmažený na sezamovom oleji, ale o vysokej gastronómii nemohlo byť ani reči. Pri pohľade na výsledok som rozhodne nemala pocit, že sa dívam na profesionálnu maľbu.

V polovici zábradlia sa kocúr zastavil a uchvátené prižmúril oči, akoby si takisto vychutnával klavírnu hudbu znejúcu zdola. Dlhým chvostom pritom ako vyvadlom švihal zo strany na stranu.

Bývala som v maličkom štúdiom byte a z kuchyne ma od balkóna delilo len pár krokov. Vtom ma kocúr zbadal, rozhliadol sa a tíško zamňaukal.

„*Salut de chat*,“ pomyslela som si s úsmevom. Opláchla som si ruky a podišla som k balkónu, ale kým som so zarachotením otvorila posuvné presklené dvere, kocúr bol preč.

Prebehla som pohľadom balkón, ale nikde som ho nevidela. Bývala som na treťom poschodí, a tak som si začala robiť starosti, či sa nepošmykol a nespadol. Nazrela som ponad hranu zábradlia, ale ani dole po ňom nebolo stopy. V duchu som sa utešovala, že mačky predsa vedia padať. S úľavou som sa oprela o zábradlie. Skladba *Salut d'amour* sa skončila a po nej sa rozozvučali tóny Chopinovej *Etudy* č. 3, niekedy nazývanej aj Smútok.

Povzdychla som si a trochu som zvesila hlavu. Nechcela som myslieť na nič smutné. Uvedomovala som si, že každý rozchod je náročný, no pre štyridsaťročnú ženu, ktorá sa domnievala, že konečne našla „toho pravého“, to bolo ešte bolestnejšie. Boli sme spolu tak dlho, že som začala rátať s tým, že to tak bude navždy.

Zjavne však nič nemožno považovať za samozrejmú vec. Veď dokonca aj mačky občas stratia pôdu pod labkami. Táto myšlienka vo mne vyvolala úzkosť a znova som uprela pohľad dolu na zem. Po kocúrovi stále nebolo ani pamiatky. Nech už zmizol kamkoľvek, očividne bol úplne v poriadku.

To ja som bola tá, čo zažila pád.

Čím som tak veľmi pochybila?

Moju pozornosť zaujali štebotavé hlasy z ulice. Opäť som pozrela dolu a zbadala som skupinu detí prechádzajúcich ulicou. Vyzerali, že ešte len nedávno začali chodiť do základnej školy, pričom v týchto dňoch si vychutnávali jarné prázdniny. Zaliala ma vlna nostalgie. Ktovie, ako sa darí mojim bývalým žiakom. Možno som predsa len nemala skončiť s učením.

Ak by som však v aktuálnej situácii stále učila, určite by jedného dňa ku mne pristúpil nejaký malý

tyran a položil mi toľko obávanú krutú otázku: „Pani učiteľka, prečo nie ste vydatá?“ Tak málo by stačilo, aby mi pred celou triedou vyhrfkli slzy.

Predsa len som bola rada, že som s tou prácou sekla. Uznanelivo som prikývla, akoby som o tom chcela samu seba ubezpečiť, vrátila som sa dovnútra a zasunula som za sebou balkónové dvere.

Onedlho nato klavírna hudba ustala.

1. kapitola

Trifle v štýle Vodnára

Mizuki Serikawa

1

水瓶座のトライフル

Lahodné.

Nič to, že som si to pochválila sama. Instantný rámen posypaný zeleninou a jarnou cibulkou síce nie je najsofistikovanejšie jedlo na svete, ale zato ani nikdy nesklame.

Odniesla som prázdnu misku do kuchyne, zbežne som ju opláchla a odložila na odkvapkávač. Potom som utierkou poriadne utrela jedálenský stôl, ktorého

rozmary ledva stačili na to, aby sa pri ňom najedla jedna osoba. V maličkom byte mi nezostávalo nič iné, len pri ňom jesť aj pracovať.

Naliala som si kávu, vrátila na stôl laptop a usedla sa. Uchlipla som si zo šálky a začala som listovať vo svojich referenčných materiáloch.

Zadávala som sa na zoznam postáv, ktorého stránky boli posiate ilustráciami príťažlivého mladého muža.

Čo je tento chlapík vlastne zač?

Malo ísť o syna z bohatej a kultivovanej rodiny, no jeho vlasy hrajúce odtieňmi červenej, modrej a žltej mi nepripadali veľmi uhladene. Hádám, že keď ide o videohru, ľuďom príliš nezáleží na detailoch.

Mojím denným chlebom bolo písanie scenárov a práve som pracovala na jednom pre mobilnú zoznamovaciu hru. Nešlo však o hlavný scenár, ten mal na starosti niekto iný. *Mojou* úlohou bolo napísať scenár pre situáciu, keď hračka skončí s vedľajšou postavou a nepodarí sa jej dôjsť do šťastného konca a získať si srdce hlavného hrdinu. Scenár mal byť pomerne priemerný, pretože ani takýto koniec nikoho naplno neuspokojí. Cieľom bolo, aby sa hračka cítila mierne nespokojná s výsledkom, ale zároveň chcela hrať ďalej.

Scenár nemal byť ani veľmi dlhý, mala to byť epizóda s veľkosťou len tridsať kilobajtov. Asi len

scenáristi videohier nemajú prácu meranú v stranách alebo slovách, ale v kilobajtoch. Pustila som sa do čítania pokynov.

Na konci nech je scéna s bozkom na líce alebo na čelo. Malo by to byť niekde blízko vodnej plochy.

Dobre, takže žiadne bozky na ústa. A čo s tou vodnou plochou? Hlavná postava nemala byť práve prírodný typ, takžeorské pobrežie ani rieka nebudú fungovať. Zachráni to hotelový bazén.

Prelistovala som podklady a potom som si otvorila zápisník. Chaotické čarbanice v ňom by nikto okrem mňa tak ľahko nerozlúštil. Mala som v nich načrtnuté hrubé obrisy deja pre danú postavu.

Pri písaní vedľajšej postavy bolo vždy cieľom vyvolať u hráčky jemnú frustráciu, aby si pomyslela: *Nepáči sa mi, ako to dopadlo. Asi sa proste budem musieť pokúsiť dať dokopy s hlavným hrdinom, ak chcem zažiť šťastný koniec.*

To si vyžadovalo veľa nepodarených rande a z prípadných ľubostných scén musela vyžarovať neskrývaná odmeranosť. V podstate to bola pomerne náročná úloha.

Keď som si prešla poznámky, začala som písať. Po chvíľke som už harmonicky ťukala do klávesnice počítača v rytme hudby, ktorú som si k práci pustila.

Pri väčšine herných scenárov, na ktorých som pracovala, ma už nemalo čo prekvapiť. Bola som vo svojej práci dobrá, takže ma to bavilo. No, samozrejme, radšej by som písala scenáre ľubostných scén pre hlavného hrdinu.

To je však pre mňa momentálne nedosiahnuteľná meta.

No je pravda, že kedysi som pracovala na neporovnateľne dôležitejších veciach. Snažila som sa pustiť rušivé myšlienky z hlavy a znova sa sústrediť na písanie.

Tridsať kilobajtov, to môže byť ľubovoľný počet strán, závisí to od množstva textu, ale dá sa povedať, že rozsah približne zodpovedá poviedke. Keď som bola asi v tretine, narovнала som sa na stoličke a vystrela som si chrbát. Hodiny ukazovali tri popoludní.

To som pracovala iba dve hodiny?

Takže asi toľko sa dokážem v tieto dni sústrediť – celé dve hodiny. Mizuki pred desiatich rokov by sa vtedy ešte len rozbiehala. Vtom mi na stole zavibroval telefón.

Mizuki, dlho sme neboli v kontakte! Tu je Aka-ri Nakajama. Ospravedlňujem sa, že dávam vedieť takto na poslednu chvíľu, ale som pracovne

v Kansai. Prave teraz som vlastne v Kjote. Mate čas na stretnutie?

Už len pri pohľade na meno odosielateľky sa mi rozbúšilo srdce. Akari pracovala v televíznej produkčnej spoločnosti, pre ktorú som kedysi písala. Dnes zastávala pozíciu riaditeľky. Pred mesiacom som pozbierala všetku svoju odvahu a poslala som jej návrh na televízny seriál. Vyzeralo to, že do Kjóta ju priviedli iné pracovné povinnosti, ale už len skutočnosť, že si dala tú námahu a ozvala sa mi, naznačovala, že sa chce o mojom návrhu porozprávať.

Odpísala som jej:

Samozrejme. Velmi rada sa s Vami stretnem.

Krátko nato mi prišla odpoveď.

Skvele. Co poviete na vstupnu halu hotela, kam sme zvykli chodit? Mozete tam byt o hodinu?

Obratom som jej napísala:

Bez problemov.

Okamžite som zaklapla počítač a otvorila dvere maličkej špajzy, ktorú som používala ako šatník. Netušila som, čo si obliecť, a tak som nakoniec stavila na istotu a vybrala som si kostým.

Postavila som sa pred umývadlo. V byte som nemala miesto na toaletný stolík, a tak som mala líčidlá uložené pri umývadle. Siahla som po tekutom mejkape a začala som si ho nanášať na pľeť.

Fuj, prečo to vyzerá tak divne?

V poslednom čase som von príliš nechodila, jedine do neďalekého supermarketu, a na takú príležitosť som sa rozhodne nemaľovala. Namiesto toho som si radšej dala rúško. Náhly opätovný kontakt so svetom kozmetiky sa mojej pleti nepozdával a vyzeralo to, že úplne odmieta spolupracovať. Kedysi mi na takýchto veciach veľmi záležalo. Moje staré ja by sa pri pohľade na môj aktuálny vzhľad nezdržalo smiechu.

Nemalo však zmysel v duchu lamentovať. Pokračovala som v nanášaní mejkapu, dokreslila som si obočie, namaľovala si pery a potom som si cez seba prehodila tenký sveter, schmatla kabelku a vyrazila som. Vyšla som z bytovky a zamierila som smerom na stanicu. Technicky som bývala v Kjóte, ale moja štvrť mala ďaleko od nádhernej, nostalgickej predstavy, ktorá sa väčšine ľudí s týmto mestom spája.

V podstate sa ničím nelíšila od akejkolvek obvyčajnej obytnej štvrte.

Nasadla som do vlaku a s pocitom úľavy som sa uvelebila na sedadle.

Dorazila ďalšia správa od Akari:

V hotelovej hale bolo rusno, tak som sa presunula do kaviarne na prizemi. Este dorabam nejaku pracu, takže sa nemusite ponahlat.

Predstavila som si, ako sedí s počítačom v hotelovej kaviarni. Rovnako ako mnoho ďalších ľudí z televíznej branže, aj ona mohla pracovať odkiaľkoľvek. Tiež som tak kedysi fungovala – ťukala som do počítača v kaviarňach a na rôznych iných miestach od výmyslu sveta. V poslednom čase som však trčala doma, kým som nemala nejaký dôvod ísť von. Načo míňať peniaze na šálku kávy? S jedlom to bolo rovnaké. Krčila som sa prevažne instantnými jedlami a niekedy som v márnej snahe o podporu zdravia pridala zeleninu. Možno preto vyzerala moja pleť tak zle...

Pozrela som na telefón, aby som skontrolovala hodnotenia a recenzie svojho posledného seriálu, ktorý sa práve vysielal. Zovrelo mi hruď a rýchlo som odvrátila pohľad od displeja telefónu.

Aj vo vlaku boli deti, možno boli na ceste zo školy. Podľa vzhľadu som ich odhadovala na druhý alebo tretí ročník základnej školy. Namiesto klasických nepoddajných školských tašiek mali elegantné batohy z hnedej kože, čo nasvedčovalo tomu, že chodia do súkromnej školy. Šli vlakom zo školy úplne samy. *To je paráda*, pomyslela som si.

„Prepáčte,“ ozval sa tichý hlások vedľa mňa. „Ste... slečna Serikawa?“

Srdce mi poskočilo a s úžasom som pozrela na ženu sediacu vedľa mňa. Vyzerala, že má niečo po dvadsiatke, ale pôsobila tak vyrovnané, že som si nebola istá, či predsa len nie je staršia.

Už na prvý pohľad z nej vyžaroval štýl. Mala krátke, ale dôkladne upravené nechty, a podľa jej jemne tónovaných vlasov som usúdila, že možno pracuje v kozmetickom odvetví. Možno som k nej kedysi chodila do kaderníctva?

„Prepáčte, hádam som vás nezaskočila. Kedysi ste ma učili na základnej škole...“

Ach tak, pomyslela som si a z pliec mi opadla ťažoba. Bývalá žiačka. To dáva zmysel.

„Musím povedať, že ste boli naozaj výborná učiteľka.“

V rozpakoch som mykla plecami.

Vždy som iba zastupovala a prichádzala som do kontaktu so žiakmi, len keď mala jedna z hlavných učiteľiek voľno. Bolo úžasné, že táto žena ma považovala za dobrú učiteľku, ale nespomínala som si, že by sme niekedy spolu strávili dostatok času na to, aby ma mala na základe čoho takto chváliť.

„Odprevádzali ste nás po škole domov,“ dodala, lebo na mne asi badala určité rozčarovanie.

Bola pravda, že som deti často sprevádzala domov. Ich hlavná učiteľka mala stále kopu práce s prípravou na hodiny, takže táto úloha prirodzene pripadla suplujúcej učiteľke. Nebola to však až taká hračka. Človek nikdy nevedel, čo menšie deti zase vyparatia, takže bolo treba na ne dávať poriadny pozor. Niekedy bola výzva už len ich zoradiť a prinútiť ísť rovno. Snažila som sa ich pritom nejako zabaviť, či už hrou so slovnými asociáciami, alebo snahou o rozprúdenie konverzácie.

„Toľko spomienok,“ odvetila som jej s úsmevom a zaliala ma vlna nostalgie.

Zarozprávali sme sa a vysvitlo, že moja bývalá žiačka skutočne bola kaderníčka. Keď sme dorazili do jej cieľovej stanice, ešte raz sa mi ospravedlnila za vyrušenie, uklonila sa a radostne vystúpila z vlaku.

Mala som sa jej aspoň spýtať na meno, pomyslela som si, keď som sa jej na rozlúčku takisto uklonila.

Len čo som sa znova usadila, premkol ma hrejivý pocit. Odjakživa som túžila stať sa učiteľkou na základnej škole. Práca to nebola jednoduchá, ale v takýchto momentoch ma premkla vďačnosť za to, že som ju mohla robiť.

Prečo som teda vlastne prešla k písaniu scenárov?

Najprv som robila obe práce naraz. Suplujúci učelia smeli mať aj iné zamestnanie, a tak som mala scenáristickú prácu ako bokovku.

Keď som však konečne dostala šancu stať sa učiteľkou na plný úväzok, musela som si vybrať, na ktorú dráhu sa vydám. Rozhodla som sa vzdať sa učiteľskej kariéry a naplno sa venovať písaniu.

Koľko rokov odvtedy ubehlo? Dost' na to, aby moji bývalí žiaci dospeli a začali pracovať. A dost' na to, aby som prekročila štyridsiatku.

Teraz som žila v zovretí úzkosti, ktorá nevyzerala, že niekedy poľaví. Ak by som sa držala učiteľstva, môj život by mal oveľa väčšiu stabilitu bez ohľadu na to, že by prichádzali aj náročné chvíle. Aspoň by ma nebudil zo spánku strach o budúcnosť.

Hryzla som si do pery a sklopila som pohľad do lona.